

Ore legar populi...

*Am făurit un poem ce nu-l poate născut mândru
Iupiter să-l nimicească, nici focul, nici fierul, nici timpul.
Când o veni ziua căreia eu i-s dator doar cu trupul,
Poate să-mi curme nesigurul șir de ani ai vieții.
Totuși, o parte din mine, tot ce-i mai bun, va ajunge
Până la stele, iar numele meu neuitat va rămâne.
Oriîncotro se întinde puterea romană în lume,
Voi fi citit de popor și, prin faimă, eu chiar după secole,
Tot voi trăi, dacă-n orice prevăd cu dreptate poezii.*

(Metamorfoze, Epilogul, 871-9)

Hic ego...

*Eu zac în tihnă aici, cântărețul amorului tânăr,
Născut poetul, doar din vina talentului meu.
Tu, ce treci, să nu-ți fie prea greu, de-ai iubit vreodată,
numai atâtă să zici: „Somnul să-i fie ușor!”*

(Tristia, III, 3, 73-76)

Ultima perpetior

*Multe neazuri îndur, aruncat între neamuri ostile;
nu-i cineva exilat în depărtări, cum sunt eu...
Singular trimis în exil chiar la gurile Istrului, fost-am
unde-i stăpân pe bolți Ursa cu gerul cumplit!
Apele Dunării, numai când curg, de iazigi și de colchi, și de
gloatele de meterei, cât și de geți ne despart.
Alții, deși sunt cu vini și mai grele, n-au fost alungați din
țară, departe de tot, cum exilat am fost eu,
Iar mai încolo nimic nu-i, doar frigul grozav și dușmanii,
unde mării mai sunt, dar înghețate de ger.
Până aici e puterea romană în Pontul din stânga,*

iar mai încolo bastarni și sauromați se întind.
Ea-i cea mai nouă din părțile ajunse sub drept auzonic
și alipită abia e de imperiul roman.

(Tristia, II, 187-200)

Si quid mihi credis

Maxime, dacă mă crezi și-mi citești întristatele rânduri,
eu fără voie le-am scris, numai de mână condus.
Nu-mi place, prins în asemenea griji, să mă chinuie gândul
Și-apoi nici muza nu prea vine cu drag printre geți...
Totuși, cum vezi, mă mai strădui să scriu și azi versuri chiar dacă
sunt și lipsite de sens, cum și destinul mi-a fost.
Când recitesc, mi-e rușine de tot ce am scris eu, fiindcă
multe din câte le-am scris, demne ar fi să le șterg.
Totuși nimic nu îndrept! E o trudă mai mare ca scrisul:
sufletul când ți-e bolnav, nu poți nimic să înduri.

.....

Și-apoi de ce să-mi mai șlefuiesc poemele? Oare
am să mă tem că nu le plac necruțătorilor geți?
Poate prea mult mă încumet, dar eu mă gândesc că, la Istru
nu-i nicidecum vr-un poet mai talentat de cum sunt.
Mi-e de ajuns dacă, unde trăiesc, în aceste ținuturi,
sunt socotit printre geți cel mai de seamă poet.

(Pontica, I, 5, 9-18, 61-66)

Paene poeta Getes

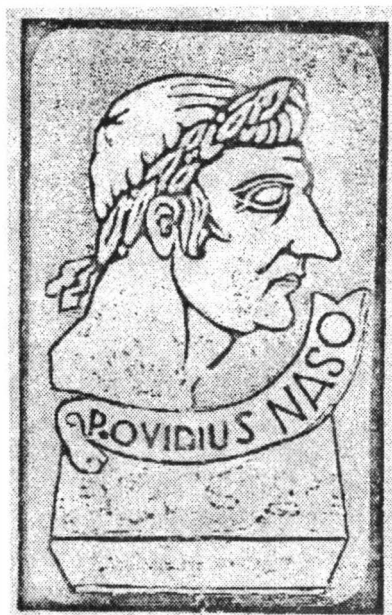
Poate, prin fața-i schimbată de-acum, muza mea se trădează
și, cu atâtea greșeli, o recunoști că e ea.
Nu te mira citind-o, că versul mi-e plin de cusururi,
pentru că eu, între timp, getic poet am ajuns...
Ah, mi-e rușine! Am scris și o carte în getica limbă;
vorbe barbare am pus, află, în ritm latinesc!
Și le-am plăcut, feliță-mă, deci, că astfel început-am
nume să port de poet printre hirsuții mei geți.
Ce subiect? mă întrebi; i-am făcut un elogiu lui Cezar.

.....

După ce, dar, întregul poem scris în limba străină



OVIDIU



Gravură de sculptorul dobrogean
CRISTEA GROSU

*I-am terminat de citit până la ultimul vers,
Capul și tolbele pline ei toți și-au mișcat și un lung
murmur din gură au scos geții cuprinși de avânt.
Unul din ei a și zis: „Dacă scrii despre August tu astfel
s-ar cuveni să și fii iarăși la Roma chemat”.
Iată ce-a spus chiar un get, însă, uite, acum e a șasea
iarnă de când exilat sunt eu sub bolți ce tot ning...
(Pontica, IV, 13, 13-14, 17-23, 33-40)*

Tempora mea sacrata sunt...

*Cum se ferește ogorul de pir și de frig rândunica,
astfel și eu spun că de geticul țără m-aș feri.
Pentru asemenea vorbe mai mult se-amă răsc tomitanii
și de mânie se-aprind dacă și-n versuri le-o spun.
Neîncetat voi fi oare de toți criticat pentru versuri
și că talentul îmi e, cum spun ei, necrușător?
Ce să fac? Mâna să-mi tai și să nu mai scriu versuri? Eu însă
tot voi urma să le port armele ce mă rănesc!
Tot către vechile stânci mă întorc, către cele în care
nava mea, dusă de vânt, astfel a naufragiat.
O, tomitani, pe voi vă iubesc, dar n-am nici o vină
dacă, iubindu-vă, eu locul acesta-l urăsc.
Caute oricine în tot ce am scris, de când sunt la Tomis;
nu va găsi nicidecum, de tomitani, că m-am plâns.
Numai de frig și invazii mă tem care vin de oriunde
și că-i bătut de dușmani zidul cetății mereu.
Eu doar de locuri m-am plâns uneori, niciodată de oameni,
locuri pe care și voi deseori le-nvinuiți.*

.....
*O, de-aș fi fost fericit pe cât inima mi-e de curată!
Nimeni rănit până azi n-a fost de o vorbă a mea.
Chiar dacă eu aș fi și mai negru la suflet ca smoala
tot n-aș putea să vorbesc rău de poporul fidel.
Soarta mea, voi, tomitani, ați privit-o cu bunăvoință,
astfel că ați arătat cât de buni oameni sunteți.*

Ginta pelinea a mea și ținutul Sulmonei natale

n-ar fi putut la neceaz să mă ajute mai mult.

Cinstea ce voi o dădeți unui om ocrotit și de soartă

mi-ați acordat-o și-așfel eu sunt de voi onorat.

Singur de voi, pe aceste meleaguri, scutit sunt de sarcini,

grație legii, la fel cu cetățenii aleși.

Tâmpilele voi mi-ați încins cu o sacră coroană, în public,

ca o favoare, iar nu ca o dorință a mea.

(Pontica, IV, 14, 13-30 și 43-56)